

- 4) Na wypadek, gdyby niniejsze pytanie nie okazało się zbędne w świetle odpowiedzi udzielonych na wcześniejsze pytania, czy postanowienia art. 8 ust. 1 dyrektywy 98/34/WE należy interpretować w ten sposób, że nie można podnieść przeciwko podmiotowi gospodarczemu przepisu krajowego, który tak jak przepis sporny w niniejszym postępowaniu określa procent dodania biopaliwa w drodze transpozycji art. 7 a ust. 2 dyrektywy 98/70/WE?

- (¹) Dyrektywa 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych (Dz.U. 1998, L 204, s. 37).
- (²) Dyrektywa 98/70/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 1998 r. odnosząca się do jakości benzyny i olejów napędowych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 93/12/EWG (Dz.U. 1998, L 350, s. 58).
- (³) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/30/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniająca dyrektywę 98/70/WE odnoszącą się do specyfikacji benzyny i olejów napędowych oraz wprowadzającą mechanizm monitorowania i ograniczania emisji gazów cieplarnianych oraz zmieniającą dyrektywę Rady 1999/32/WE odnoszącą się do specyfikacji paliw wykorzystywanych przez statki żeglugi śródlądowej oraz uchylającą dyrektywę 93/12/EWG (Dz.U. 2009, L 140, s. 88).
- (⁴) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylającą dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.U. 2009, L 140, s. 16).
- (⁵) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1513 z dnia 9 września 2015 r. zmieniająca dyrektywę 98/70/WE odnoszącą się do jakości benzyny i olejów napędowych oraz zmieniająca dyrektywę 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (Dz.U. 2015, L 239, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szegedi Törvényszék
(Węgry) w dniu 4 października 2021 r. – Napfény-Toll Kft./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli
Igazgatósága**

(Sprawa C-615/21)

(2022/C 11/24)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Szegedi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Napfény-Toll Kft.

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Pytanie prejudycjalne

Czy zasadę pewności prawa, jak i zasadę skuteczności, które stanowią część prawa wspólnotowego, należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które nie pozostawia sądowi żadnego zakresu uznania, takiemu jak uregulowanie przewidziane w art. 164 § 5 az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (ustawy XCII z 2003 r. ordynacja podatkowa), jak również opartej na tych przepisach praktyce, zgodnie z którą, w zakresie podatku od wartości dodanej, bieg terminu, w którym przysługujące administracji podatkowej prawo do ustalenia wymiaru podatku ulega zawieszeniu na cały czas trwania kontroli sądowej, niezależnie od liczby ponownie wszczętych administracyjnych postępowań podatkowych, bez ograniczenia łącznego czasu trwania następujących po sobie zawiesznień i postępowań sądowych, w tym również w przypadku, gdy sąd orzekający w sprawie decyzji organu podatkowego wydanej w postępowaniu wszczętym ponownie po wydaniu poprzedniego orzeczenia sądowego stwierdza, że organ podatkowy nie zastosował się do wytycznych zawartych w tym orzeczeniu sądowym, tj. gdy nowe postępowanie sądowe zostało wszczęte z winy organu podatkowego?

Skarga wniesiona w dniu 29 października 2021 r. – Parlament Europejski/Komisja Europejska

(Sprawa C-657/21)

(2022/C 11/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Parlament Europejski (przedstawiciele: R. Crowe, U. Rösslein, C. Burgos, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie zapewniając pełnego i niezwłocznego stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2020/2092 ⁽¹⁾ z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie ogólnego systemu warunkowości służącego ochronie budżetu Unii od dnia 1 stycznia 2021 r., od którego rozporządzenie to powinno podlegać stosowaniu, Komisja Europejska naruszyła traktaty;
- posiłkowo stwierdzenie nieważności udzielonej przez Komisję niezgodnie z prawem odmowy zapewnienia pełnego i niezwłocznego stosowania rozporządzenia 2020/2092 od daty rozpoczęcia stosowania;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia przez Komisję ciężącego na niej na mocy art. 17 ust. 1 TUE obowiązku zapewnienia stosowania traktatów i środków przyjmowanych przez instytucje na ich podstawie.

Komisja nie stosuje w pełni rozporządzenia 2020/2092, ponieważ niezgodnie z prawem uchyla się od stosowania kluczowych przepisów art. 6 tego rozporządzenia do czasu zakończenia prac nad wytycznymi dotyczącymi stosowania tego rozporządzenia, do którego dojdzie dopiero po wydaniu przez Trybunał orzeczeń w przedmiocie skarg o stwierdzenie nieważności tego rozporządzenia wniesionych przez dwa państwa członkowskie. To uchylanie się od pełnego stosowania rozporządzenia do czasu wydania orzeczeń w przedmiocie skarg o stwierdzenie nieważności stanowi uchybienie przez Komisję obowiązkowi ciężącemu na niej na mocy art. 17 ust. 1 TUE, który zobowiązuje ją do zapewnienia stosowania traktatów i środków przyjmowanych przez instytucje na ich podstawie.

Zarzut drugi, dotyczący naruszenia przez Komisję ciężącego na niej na mocy art. 17 ust. 3 TUE obowiązku zachowania całkowitej niezależności w wykonywaniu swoich zadań.

Uchylanie się przez Komisję od zapewnienia pełnego i niezwłocznego stosowania omawianego rozporządzenia, bez narzuconych przez siebie ograniczeń, od daty rozpoczęcia jego stosowania zgodnie z zaleceniem Rady Europejskiej stanowi naruszenie ciężącego na niej na mocy art. 17 ust. 3 TUE obowiązku zachowania niezależności.

Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia art. 13 ust. 2 TUE i zasad równowagi instytucjonalnej i lojalnej współpracy.

Uchylanie się przez Komisję od zapewnienia pełnego i niezwłocznego stosowania omawianego rozporządzenia, bez narzuconych przez siebie ograniczeń, od daty rozpoczęcia jego stosowania zgodnie z zaleceniem Rady Europejskiej stanowi naruszenie art. 13 ust. 2 TUE, w myśl którego każda instytucja działa w granicach uprawnień przyznanych jej na mocy traktatów, a także zasad równowagi instytucjonalnej i lojalnej współpracy.

⁽¹⁾ Dz.U. 2020, L 433I, s. 1; sprostowanie Dz.U. 2021, L 373, s. 94.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 6 września 2021 r. w sprawie T-277/20, MKB Multifunds/Komisja, wniesione w dniu 5 listopada 2021 r. przez MKB Multifunds BV

(Sprawa C-665/21 P)

(2022/C 11/26)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: MKB Multifunds BV (przedstawiciele: J.M.M. van de Hel, R Rampersad, advocaten)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Królestwo Niderlandów

Żądania wnoszącego odwołanie

MKB Multifunds wnosi o:

- uznanie odwołania wniesionego przez MKB Multifunds za dopuszczalne i zasadne;